

Primio sam putem e-maila jedno prekrasno svjedočanstvo o obraćenju,

kratko, jasno, jezgrovito, i vjerujem da iza napisanih riječi ima još puno

onih koje nisu napisane a možda ni izgovorene.

No, svjedočanstva drugih su za nas, za naš rast u vjeri. Tako i ovo.

"POKUŠALA SAM U PISMENOJ FORMI UOBLIČITI DIO MOGA

OBRAĆENJA I RASTA U VJERI.

NISAM BAŠ SIGURNA DA SAM TO USPJEŠNO IZVELA.

UKOLIKO SMATRAŠ DA BI TO IKOME BILO OD NEKE KORISTI

MOŽEŠ OBJAVITI.

KAKO I ODAKLE ZAPOČETI SVOJU PRIČU O OBRAĆENJU? OD "ONOGA"

DANA?

OD ROĐENJA ,DJETINJSTVA ILI OD DANAS?

TAKVA I SLIČNA PITANJA BILA SU MI PREPREKA DA KRENEM I

SVJEDOČIM MILOST KOJU SAM DOBILA NA DAR.

NAPOKON SAM SHVATILA DA NIJE PRESUDNO OD KUDA KREĆEM VEĆ

ŠTO IMAM ZA REĆI.

ODRASLA SAM U OBITELJI U KOJOJ SE VJERA I BOG UOPĆE NISU

SPOMINJALI.

OTAC JE BIO NA RUKOVODEĆEM POLOŽAJU I VELIKI KOMUNISTA

KOJI SE I DANAS OGRAĐUJE OD BOGA, VJERE I CRKVE.

MAJKA NIKADA NIJE O TOME GOVORILA.

U DJETINJSTVU JE MOJ NAJVEĆI DOTICAJ S VJEROM BILO KRŠTENJE

MOJE MLAĐE SESTRE, KOJE JE ODRŽANO U DRUGOJ ŽUPI U

NAJVEĆOJ TAJNOSTI.

TAKO SAM I JA KRŠTENA.

VJERA JE BILA NEPOŽELJNA I NEVAŽNA U NAŠOJ OBITELJI .

BRAK MOJIH RODITELJA, ZAISTA JE BIO BRAK BEZ BOGA. BILO JE TU

ALKOHOLA, VERBALNOG NASILJA, PRELJUBA, PSOVKI, STRAHA I JOŠ

MNOGIH STVARI KOJIMA NIJE MJESTO U BRAKU.

RODITELJI SU SE POKUŠAVALI RAZVESTI POČEVŠI TAMO NEGDJE OD

MOJE SEDME GODINE. SLUŽBENO SU TO UČINILI NEPOSREDNO

NAKON MOG OSAMNAESTOG ROĐENDANA. OTAC SE PONOVRNO

OŽENIO ISTE GODINE KAD I JA.

MAJKA JE DUGI NIZ GODINA ŽIVJELA U VANBRAČNOJ ZAJEDNICI .

UDALA SE NEKOLIKO MJESECI PRIJE SMRTI.

OVO NAVODIM TEK TOLIKO DA SE STEKNE DOJAM O PRISUTNOSTI

BOGA U MOME ŽIVOTU I ŽIVOTIMA MOJIH BLIŽNJIH.

MOJ PRVI DOTICAJ S CRKVOM BIO JE PRIJE MOG VJENČANJA .

RODITELJI MOGA SUPRUGA PREDLOŽILI SU DA SE VJENČAMO U

CRKVI. MENI JE TO BILO APSURDNO I BEZ VEZE. NISAM NIŠTA ZNALA

O "SVOJOJ" VJERI,ČAK NI MOLITVU 'OČE NAŠ'.

NISAM IMALA SAKRAMENTE OSIM KRŠTENJA, IAKO FORMALNO TO

NIJE BILA PREPREKA, MENI SE TO ČINILO SMIJEŠNIM. SUPRUGU JE

BILO SVEJEDNO.

MOJA OBITELJ JE SMATRALA DA SU TO GLUPOSTI I NA KRAJU SMO

SE VJENČALI CIVILNO.

NO, TRI GODINE KASNIJE POČINJE MI SE POJAVLJIVATI MISAO O

SKLAPANJU BRAKA I PRED BOGOM.

ZAŠTO? TO SAMO DRAGI BOG ZNA.

ODLAZIM NA SATOVE VJERONAUKA I PRIMAM SAKRAMENTE.

SKLAPAM CRKVENI BRAK I ZAKLJUČUJEM DA MOJ ŽIVOT VIŠE NE

MOŽE BITI ISTI. NE MOGU IGNORIRATI ČINJENICU DA POSTOJI

NETKO ILI NEŠTO VEĆE OD MENE.

NAŽALOST SKORIM ROĐENJEM MOJE DJECE, POD PRITISKOM

UŽURBANE SVAKODNEVICE PRESTAJU MOJA RAZMIŠLJANJA O BOGU.

GODIŠNJE ODLAZIM "TURISTIČKI" U CRKVU TEK ZA BOŽIĆ I USKRS,

RADI DJECE.

I TAKO JE TO IZGLEDALO NAREDNIH DESET GODINA.

TADA SE MOJA MAJKA TEŠKO RAZBOLJELA. OSJEĆALA SAM SE

NEMOĆNO, TJESKOBNO, IZGUBLJENO.

U TOM OČAJU POČINJE MOJ HOD PREMA BOGU.

KRENULA SAM U"TRGOVINU" S NJIM, UOPĆE NESVJESNA DA TO

RADIM.

OBEĆALA SAM DOLAZITI NA NEDJELJNE MISE AKO JE OSTAVI ŽIVU.

KADA SE TOGA SJETIM NE MOGU

VJEROVATI DA SAM UOPĆE MOGLA

RAZMIŠLJATI NA TAJ NAČIN.

NE ZNAM BIH LI SE SMIJALA ILI PLAKALA

NAD TOLIKOM SVOJOM GLUPOŠĆU.

NO, TADA TO NISAM MOGLA SPOZNATI. DVIJE GODINE SAM REDOVNO, SVAKE

NEDJELJE BILA NA MISI, IAKO MOJE

MISLI ČESTO NISU BILE SAMNOM.

SVAKE VEČERI PRIJE SPAVANJA SAM SE

POMOLILA I TO JE BILO TO.

KAD JE MAMA UMRLA, OSJEĆALA SAM SE

POTPUNO IZDANOM OD NJEGA.

PRESTALA SAM ODLAZITI U CRKVU.

JEDINO ŠTO JE OSTALO BILA JE MOJA

IMPROVIZIRANA VEČERNJA MOLITVA.

NISAM MOLILA ZATO ŠTO SAM VJEROVALA

DA ĆE MI BITI USLIŠANA.

TO JE VIŠE BILO KAO NASTAVAK RITUALA

KOJEG SAM DVIJE GODINE REDOVITO

PROVODILA... MOŽDA STRAH OD KAZNE...

TA MOJA ODVOJENOST OD BOGA TRAJALA

JE NEKOLIKO GODINA.

TADA MI SE POČELO DOGAĐATI DA

OSJETIM TIJEKOM ODLASKA U TRGOVINU,

ILI U ŠETNJI, IZNENADNI PORIV ZA

ODLAZAK NA MISU.

I MISA JE BILA BAŠ U TO VRIJEME,

TAMAN DA DOĐEM DO CRKVE.

I ODEM.

I NIŠTA SPEKTAKULARNO SE NE DOGAĐA. PONEKAD IZAĐEM SMIRENA,
PONEKAD

NEMIRNIJA NEGO ŠTO SAM UŠLA.

I NIKAKO DA SEBI OBJASNIM ODAKLE

UOPĆE TA POTREBA.

TO JE TRAJALO OKO GODINU DANA.

A ONDA JEDNOG PONEDJELJKA POČINJE

ISTINSKA PROMJENA U MOJEM ŽIVOTU.

TO JE "ONAJ" DAN. DAN MOJEG

PONOVRNOG ROĐENJA.

DAN KAD JE KRENULO MOJE OBRAĆENJE.

OTIŠLA SAM NA MISU, SJELA U ZADNJE

REDOVE. BILA SAM POTPUNO MIRNA.

SJEDILA SAM I UPIJALA SVAKU RIJEČ

MISE.

IMALA SAM OSJEĆAJ DA JE SVAKA RIJEČ,

SVAKE REČENICE, DOLAZILA DO MOJEG

SRCA I PROLAZILA MOJIM BIĆEM.

NISAM ČULA NIKAKAV GLAS, NI PRIMILA

PORUKE, NI VIDJELA NIKAKVE NEOBIČNE

STVARI, ALI DOŽIVLJAJ JE BIO

NEPONOVLJIV. OSJEĆALA SAM SE
NEOPISIVO MIRNOM, SPOKOJNOM, NIZ
LICE SU MI TEKLE SUZE RADOSNICE,
A KROZ GLAVU CIJELO VRIJEME
PROLAZILE SU MI MISLI: "DOŠLA SAM
DOMA. JA SAM DOMA. TU PRIPADAM."
RADOST I LJUBAV BILE SU U SVAKOM
ATOMU ZRAKA OKO MENE.
MOJ RIJEČNIK JE PRESIROMAŠAN DA SE
OPIŠE MOJE STANJE.
POSLIJE TOGA, NISAM MOGLA
ZANEMARITI TO ŠTO MI SE DOGODILO.
NISAM ZNALA DA LI DA SE RADUJEM, JER
POZIV JE ZNAČIO NUŽNO I PROMJENE.
NISAM BILA SIGURNA DA LI IH ŽELIM.
SVAKA PROMJENA JE BOLNA, PA I ONA
NABOLJE, KOLIKO GOD TO SULUDO ZVUČI.
KRENULI SU MOJI STRAHOVI, MOJI
OTPORI, MOJE NEDOUVICE...
ŽUDJELA SAM ZA MIROM, A NAJČEŠĆE
BILA NEMIRNA...
STRAŠNO SAM SE BOJALA DA ĆU
IZGUBITI NADZOR NAD SVOJIM ŽIVOTOM
AKO GA PREDAM NJEMU, GOSPODINU,
U RUKE (KAO DA IONAKO NIJE SVE U
NJEGOVIH RUKAMA.
BILA PUNA NEDOUVICE I PITANJA.
NISAM MOGLA O TOME RAZGOVARATI S

NIKIM OD MOJIH BLIŽNJIH. ONI SU TO
DOŽIVLJAVALI KAO MOJ HIR KOJI ĆE
UBRZO NESTATI.
ČULA SAM ZA OBRAĆENJE BRATA U VJERI,
KOJEG POZNAJEM DUGI NIZ GODINA.

KOD NJEGA JE TO BILO ŽEŠĆE NEGO KOD
MENE I POČELO JE PUNO PRIJE.

ODLUČILA SAM S NJIM PORAZGOVARATI
O TOME JER SAM IMALA HRPU PITANJA.

OD ONIH ČISTO TEHNIČKIH KAO NPR.

KAKO SE MOLI KRUNICA, PA DO SVIH

DILEMA I SPOZNAJA KOJE SU MI SE

SVAKO MALO OTKRIVALE. I TI RAZGOVORI

SU MI POMAGALI.

BILA SAM POPUT SLJEPCA KOJI JE

PROGLEDAO I NE ZNA PREPOZNATI

MNOGE STVARI JER IH JOŠ NIKAD NIJE

VIDIO.

PRVI VELIKI KORAK KOJI SAM MORALA

NAPRAVITI BIO JE ODLAZAK NA

NEDJELJNE MISE.

O , KAKVE SU TO BILE UNUTARNJE

BORBE...

NAIME, OTKAKO JE MAMA UMRLA, TAJ

DAN, NEDJELJA, JE IMAO POSEBNU
SIMBOLIKU ZA MENE.

NEDJELJNIM MISAMA NISAM MOGLA
IZMOLITI NJEZIN ŽIVOT. ALI NE SAMO TO,
NEGO ONA I UMIRE BAŠ U NEDJELJU.

TADA SAM TAKO RAZMIŠLJALA I OSJEĆALA.
MNOGO SAM SE MOLILA BOGU DA MI DA
SNAGE DA MOGU NEDJELJOM OTIĆI I
PRISUSTVOVATI MISI.

I UZ BOŽJU POMOĆ SAM USPJELA.
SLIJEDEĆI KORAK BILA JE SVETA
ISPOVIJED, JER SAM SE U ŽIVOTU
ISPOVIJEDILA NEKOLIKO PUTA,
VIŠE ONAKO TEHNIČKI, NE POTPUNO
ISKRENO.

MJESECIMA NISAM MOGLA NAPRAVITI TAJ
KORAK. PRETPOSTAVLJAM DA JE TO
SIMBOLIČKI PREDSTAVLJALO MOJU
KAPITULACIJU I KONAČNU ODLUKU ZA
PUŠTANJE BOGA U MOJ ŽIVOT NA VELIKA
VRATA.

JEDNOSTAVNO NISAM OSJEĆALA POTREBU
ZA ISPOVIJEDI, NISAM OSJEĆALA
GRIJEHE I NJIHOVU TEŽINU, A POSEBNO

NISAM OSJEĆALA NIKAKVO KAJANJE,
TOLIKO ME ZLI ODVLAČIO OD ISPOVIJEDI.
I KADA SAM KONAČNO SMOGLA SNAGE
ZA TO, IAKO SAM MISLILA DA SAM SE
DOBRO PRIPREMILA ZA ISPOVIJED,
CIJELA MOJA PRIPREMA RASPALA SE U
TRENUTKU KAD SAM UŠLA U
ISPOVIJEDAONICU.

PLAKALA SAM I PRIČALA ISTOVREMENO...
NO, DRAGI SVEĆENIK ME USMJERAVAO I
SMIRIVAO. GOSPODIN JE TOČNO ZNAO
KOGA DA MI POŠALJE.

TADA SAM PONOVRNO DOŽIVJELA BOŽJE
MILOSRĐE.

BOŽE MOJ, HVALA TI NA TOME!

POČELA SAM ODLAZITI NA MISE TRI DO
ČETIRI PUTA TJEDNO, "GUTATI"
DUHOVNU LITERATURU, PROUČAVATI
BIBLIJU...
I DOBILA OGROMNU POTREBU SVIMA
OBZNANITI DA JE ON TU.
ALI, ONDA SU SE POČELE JAVLJATI

NEDOUMICE. ŠTO AKO TO I NIJE SVE BAŠ TAKO?

KAD SAM SI TO PRVI PUTA DOPUSTILA
POMISLITI, JAKO SAM SE UZNEMIRILA.
TADA SU SE EMOCIJE OPASNO
USKOMEŠALE, OD SRAMA DO STRAHA,
KAZNE.

BILO MI JE TRUNKU LAKŠE KAD SAM
ČULA I PROČITALA DA SE NA PUTU
DUHOVNOG RASTA DOGAĐAJU I TAKVE
STVARI, IAKO IH NE ŽELIMO.
ONDA SE DRAGI BOG PONOVRNO JAVIO.
DAROVAO MI JE MILOST OPROSTA PREMA

ONIMA KOJI SU ME U ŽIVOTU NAJVIŠE
IZRANJAVALI.
ZA TU MILOST MU ZAHVALJUJEM

SVAKODNEVNO I ZAHVALJIVAT ĆU MU
DO KRAJA SVOJEGA ŽIVOTA.
KAD BOLJE PROMISLIM, DAN BI MOGAO

BITI PREKRATAK, KAD BIH MU SVAKI
DAN ŽELJELA ZAHVALITI ZA SVE ŠTO JE
UČINIO U MOJEM ŽIVOTU. I ONO DOBRO
I ONO LOŠE.

PRI TOME NIKAKO NE MISLIM DA NAM
BOG RADI, ILI ŽELI, LOŠE STVARI VEĆ
DA DOPUŠTA DA NAM SE DOGODE, JER

I DOBRO I LOŠE ČINE OD NAS LJUDE

KAKVI SMO DANAS.

ZAVRŠIT ĆU, OVO MOJE SAŽETO
SVJEDOČANSTVO RIJEČIMA, SVETOG
AUGUSTINA U KOJIMA SE NA NEKI NAČIN
PRONALAZIM:

"KASNO SAM TE UZLJUBIO,

LJEPOTO TAKO STARA I

TAKO NOVA,

KASNO SAM TE UZLJUBIO!

A ETO, TI SI BIO U MENI,

A JA IZVAN SEBE.

ONDJE SAM TE TRAŽIO,

NASRČUĆI NA TA LIJEPA

BICA KOJA SI STVORIO,

JA RUGOBA.

TI SI BIO SA MNOM,

A JA NISAM BIO S TOBOM.

MENE SU DALEKO OD TEBE

▣ DRŽALE ONE STVARI KOJE

▣ NE BI POSTOJALE KAD NE

BI BILE U TEBI.

ZVAO SI ME I VIKAO,

PROBIO SI MOJU GLUHOĆU,

ZABLJESNUO SI I

RASTJERAO MOJU SLJEPOĆU,

PROSUO SI MIOMIRIS,

A JA SAM GA UPIO

▣ PA UZDIŠEM ZA TOBOM,

OKUSIO SAM PA GLADUJEM

▣ I ŽEĐAM,

DOTAKAO SI ME, I JA GORIM

▣ ZA MIROM TVOJIM"

HVALA I SLAVA DRAGOME BOGU!